

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1928/2019
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Митић, адвокат из ..., против туженог ЈП “Водовод и канализација“ из ..., чији су пуномоћници Бојан Рајковић и Батица Алексић, адвокати из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2367/2018 од 26.02.2019. године, на седници одржаној 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2367/2018 од 26.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Основни суд у Пироту, пресудом П1 58/18 од 28.06.2018. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог број ...-.../... од 28.03.2011. године и обавезе тужени да врати тужилу на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима на коме је радила до доношења предметног решења и да јој призна сва права из радног односа и на основу рада почев од дана престанка радног односа па до враћања на рад, све у року од осам дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је тужилу да накнади туженом трошкове поступка у износу од 264.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 2367/2018 од 26.02.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Пироту П1 58/18 од 28.06.2018. године, у ставу првом изреке (став први изреке). Преиначио је исту пресуду у ставу другом изреке, тако што је обавезао тужилу да накнади туженом трошкове поступка у износу од 231.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема отправка пресуде, док је одбио као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова преко наведеног износа, па до износа досуђеног првостепеном пресудом од 264.000,00

динара (став други изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС, бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 – УС), који се у овом случају примењује на основу члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 399. ЗПП. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, на који се у ревизији указује, када се између осталог наводи да је „нејасно и противречно образложење првостепеног и другостепеног суда“, с обзиром на то да према оцени овога суда другостепена и првостепена пресуда немају недостатака због којих се не могу испитати, јер садрже довољне и јасне разлоге у погледу битних чињеница. Поред тога, ни осталим наводима ревизије у погледу битне повреде одредаба парничног поступка, као ревизијског разлога се не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време на основу Уговора о раду од 31.10.2002. године, на пословима ... . Дана 17.11.2010. године један од запослених код туженог, непосредно подређен тужили, обавестио је тужилу да су тог дана код њега дошла два председника кућног савета са рекламацијом, због тога што одређене уплате њихових рачуна нису биле евидентирани у рачуноводству туженог. Тужила му је наложила да са још једним запосленим провери стање, што су они урадили сутрадан, када су утврдили да су спорне уплате најпре евидентране дана када су извршене, а потом истог дана сторниране. Наредног дана су заједно са тужилом, провером евиденције утврдили да су спорне уплате поново евидентирани, али су открили и разлику између датума евидентирања уплата и датума на тзв. „дневнику са порто благајне“, тако што се на пример уплата од 25.10.2010. године јавила као прва уплата 17.11.2010. године. Следећих дана су даљом провером утврдили, да је све спорне уплате примио само један благајник и о томе су обавестили тужилу и наставили са провером распореда рада тог благајника, при чему су у само тих неколико дана пронашли 40 уплата, код којих су утврђена неслагања. Тужила је за ту контролу ангажовала још једну запослену, па су они свакодневно проверавали дневне извештаје тог благајника и утврдили да је до 06.12.2010. године, исти проузроковао мањак у износу преко 400.000,00 динара. Истог дана, после састанка код директора, тужила је од запослених у књиговодству добила обавештење да су у благајничком дневнику поново утврдили неслагање, јер су пронашли два дневника са истим датумом, али са различитим салдом. Због тога је тужила одмах затражила од свих благајника изјаве о тим неправилностима, које су они предали тужили, али су истовремено и усмено,

дискретно алудирали на то, да она добро зна ко је то учинио и да нема потребе за изјавама, јер сви знају починиоца. Тог дана, директор је донео решење којим је привремено удаљио са рада све благајнике. Управни одбор је основао посебну комисију која је заседала у периоду од 11.01.2011. године до 25.01.2011. године и обавила разговоре са свим запосленима о уоченим неправилностима у раду. Комисија је предала извештај Одбору, са својим мишљењем о појединачној одговорности запослених који су саслушани. Између осталог је утврђено да је благајник ББ у периоду од маја 2008. године до 06.12.2010. године проневерио 7.322.534,67 динара. Директор туженог је 21.02.2011. године, привремено удаљио тужиљу са рада и издао упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, о ком се тужиља изјаснила у остављеном року. Тужиља је упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду из члана 179. тачка 2. Закона о раду, јер је утврђено да је као руководилац привредно финансијских и комерцијалних послова, према обавезама из уговора о раду од 31.10.2002. године, несавесно и неодговорно обављала послове будући да није предузимала мере против незаконитог рада ББ, дозволила постојање и признавање непотпуних рачуноводствених исправа, што је противно члану 9. Правилника о рачуноводству и рачуноводственим политикама, давањем лажних исказа пред комисијом покушала да прикрије да је знала да су уплате за воду које су вршене од стране два кућна савета сторниране од стране ББ, као и да је претњама и уценама према запосленима у предузећу покушала да са себе скине одговорност, чиме је учинила повреду радне обавезе одређене чланом 117. став 1. тачка 1, 8, 9, 13, 15, 22. и 45. Колективног уговора туженог, а што је све утврђено на основу извештаја Комисије коју је формирао Управни одбор, ради утврђивања одговорности запослених у вези са мањком новца на порто благајни предузећа од 06.12.2010. године у износу од 7.322.534,67 динара, које су ближе описане у самом упозорењу. Од Синдикалне организације туженог дописом од 21.02.2011. године затражено је мишљење, која се у датом року изјаснила. Спорним решењем туженог од 28.03.2011. године тужиљи, распоређеној на пословима..., отказан је уговор о раду због више учињених повреда радне обавезе утврђених Уговором о раду чланом 14.4 тачка 1, 8, 9, 13, 15, 22. и 25. и 45, као и чланом 117. став 1. тачка 1, 8, 9, 13, 15, 22, 25. и 45. Колективног уговора туженог од 24.08.2009. године. Поводом спорног догађаја, прописане мере су изречене другим запосленима за које је Комисија нашла да су одговорни, укључујући и финансијског директора туженог. Осим тужиље отказан је уговор о раду и благајнику који је противправно присвојио новчана средства туженог (тужба је поднета 13.04.2011. године).

Правноснажном пресудом Основног суда у Пироту К 232/16 од 31.03.2017. године, окривљене АА, тужиља и ВВ, ослобођене су оптужбе да су починиле кривично дело несавестан рад у служби из члана 361. Кривичног законика. Правноснажном пресудом Вишег суда у Пироту К 35/13 од 01.04.2015. године, ББ је оглашен кривим за кривична дела проневере из члана 364. Кривичног законика и фалсификовање службене исправе из члана 357 Кривичног законика и изречена му је јединствена казна затвора у трајању од 4 године и 10 месеци.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, и по оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили, као неоснован захтев тужиље за поништај, као незаконитог спорног решења туженог од 28.03.2011. године и да се обавезе тужени да врати тужиљу на рад и призна јој сва права из радног односа.

Чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, а тачком 3. овог става, да, ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Чланом 14.3 тачка 5, 14.4 тачка 1, 8, 9, 13, 15, 22. и 25. уговора о раду од 31.10.2002. године, чланом 117. став 1. тачка 1, 8, 9, 13, 15, 22. и 25. Колективног уговора туженог од 24.08.2009. године, утврђене су повреде радних обавеза, које се квалификују као неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности и обавеза; непријављивање повреде радне обавезе; непријављивање штете причињене послодавцу; свака радња, односно пропуштање које је довело или је могло да доведе до ометања или онемогућавања правилног одвијања радног процеса; проузроковање материјалне штете веће вредности; неовлашћена обрада података, као и сваки вид злоупотребе извештаја или података из базе података на рачунару; издавање радног налога који није у складу са законским и осталим прописима, као и уобичајеним нормама понашања и морала.

У спроведеном поступку је утврђено да је тужиља, као руководилац привредно финансијских и комерцијалних послова, учинила повреде радне обавезе које су јој стављене на терет - несавесно и неодговорно обављање послова, будући да није предузимала никакве мере против незаконитог рада ББ и дозволила је постојање и признавање непотпуних рачуноводствених исправа, затим да је давањем лажних исказа пред Комисијом покушала да прикрије да је знала да су уплате за воду које су вршене од стране два кућна савета сторниране од стране ББ, као и да је претњама и уценама према запосленима у предузећу покушала да са себе скине одговорност, а што је све утврђено на основу извештаја Комисије коју је формирао Управни одбор, ради утврђивања одговорности запослених у вези са мањком новца на порто благајни предузећа од 06.12.2010. године. Комисија је заседала у периоду од 11.01.2011. године до 25.01.2011. године и обавила је разговоре са свим запосленима о уоченим неправилностима у раду, у вези чега је предала извештај Одбору, са својим мишљењем о појединачној одговорности запослених који су саслушани, као и тужиље. Наведене повреде радне обавезе, које су тужиљи стављене на терет су уговором о раду и Колективним уговором туженог од 24.08.2009. године превиђене као теже повреде радних обавеза за које је прописана мера престанак радног односа, са којих разлога је правилан закључак нижестепених судова да су се стекли услови за престанак радног односа тужиљи, будући да је тужиља учинила повреде радне обавезе предвиђене чланом 14.4 тачка 1, 8, 9, 13, 15, 22. и 25. уговора о раду и чланом 117. став 1. тачка 1, 8, 9, 13, 15, 22. и 45. Колективног уговора туженог. Доношењу спореног решења туженог од 28.03.2011. године претходило је доношења упозорења тужиљи о постојању разлога за отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду у смислу члана 180. тог закона, због наведених учињених повреда радних обавеза из Колективног уговора туженог, на које се она изјаснила, а од Синдикалне организације туженог дописом од 21.02.2011. године затражено је мишљење, која се у датом року изјаснила. Тужени је, доносећи спорено решење о престанку радног односа у свему поступао у складу са одребама Закона о раду, уговора о раду и Колективног уговора

туженог од 24.08.2009. године поштујући у свему прописану процедуру, са којих разлога је спорено решење донето у свему у складу са законом, због чега нема места поништају истог као незаконитог.

Са напред наведених разлога неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Нису од утицаја на другачију одлуку наводи ревизије којима се указује да, како се у образложењу решења од 28.03.2011. године наводи да је тужиља одговорна за мањак који је настао у периоду од маја 2008. године до 06.12.2010. године, да се може закључити да због непрецизног и нејасног одређеног временског периода, а како се из решења види то је две године, не може ни утврдити да је решење којим се отказује уговор о раду тужиљи донето благовремено и у складу са одредбом члана 184. Закона о раду. Наводи су неосновани, с обзиром да из спорног решења туженог следи да је тужиљи отказан уговор о раду, јер је учинила више повреда радне обавезе - несавесно и неодговорно обављање послова, будући да није предузимала мере против незаконитог рада ББ и дозволила је постојање и признавање непотпуних рачуноводствених исправа, затим да је давањем лажних исказа пред Комисијом туженог покушала да прикрије да је знала да су уплате за воду које су вршене од стране два кућна савета сторниране од стране ББ, као и да је претњама и уценама према запосленима у предузећу покушала да са себе скине одговорност. У вези повреде радне обавезе - несавесно и неодговорно обављање послова, то се у овом случају ради о продуженом делу, континуираним неправилностима благајника до 6.12.2010. године, за који је одговорна тужиља, при чему су неке неправилности при уплатама учињене новембра 2010. године, а мањак настао у периоду до 6.12.2010. године. Такође повреде радне обавезе у вези понашања тужиље пред Комисијом туженог односе се на период од 11.01.2011. године до 25.01.2011. године, а директор туженог је сазнао за повреде радне обавезе тужиље из извештаја Комисије, услед чега је тужиљи отказан уговор о раду у року прописаном чланом 184. став 1. Закона о раду.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује да је због ослобађајуће кривичне пресуде тужбени захтев требало да буде усвојен. По правилном закључку нижестепених судова кривична одговорност је независна од парничне, па ни парнични поступак у ком се оцењује законитост решења о отказу уговора о раду не зависи од кривичног поступка осим у случају доношења осуђујуће кривичне пресуде, која везује парнични суд.

Како је одбијен тужбени захтев за поништај оспореног решења о престанку радног односа тужиљи отказом уговора о раду, то је правилно одбијен и тужбени захтев тужиље за враћење на рад код туженог у смислу члана 191. Закона о раду.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непопуно утврђено чињенично стање, што није дозвољан разлог за изјављивање ревизије на основу члана 398. став 2. ЗПП.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења овог поступка, због чега је одбијен, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију у смислу одредбе члана 150. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. и 161. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић